

சு :

உத்யாத பத்ரிசையில் வெளிவந்த
இரண்டு விபவாவதங்களின்மேல் ஆராய்ச்சியாக

மு. காந்தி பித்தவாதி பாயத்தாதி
அண்ணங்குராசாசாசியர்
சமுதிய

1. நாஸிர்ஹாவதாந
ஹேது நிர்ணயம்
2. விபவாவதாநசோகதத்வம்.

அருந்தணி வெளியீடு.

இரண்டாவது விஷயமாக அந்நவதயா சகக பெண்கிற
230 ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸம்ஸ்கிருத நூல் தெளிவான
விவரணக்தோடும் தெலுங்கு விபவல் வெளி வந்துள்ளது.

1947

விலை 6-6-0

மூலவிலைக்குறிப்பு:-

நாந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

மூலம்.

நரளிம்ஹாவதார ஹேநு நீர்ணயம்.

(ஸ்ரீகங்கே. பர. அஷ்டாங்கநரசாரியர்.)

प्रणतिविमुखदशसुरेति निगमकुटुम्बवर

प्रथितप्रणिनिहृदयविभूतिमन्यलिखितविषयान् ।

प्रथममहितमुनिवरोक्तिमिह हि विन्दनमिच्छान्

परमरसिकहृदयमपिनुकुलारिनुमुदये ॥

ஆந்திரத்திலுள்ள சேனாபதி ஆர்ஜிதவிஜேதாதி சிக்ரபா சேனாபதி என்பவரு
மான் செங்குருவின அவதாரங்களுள் "எங்குமுதல் உண்ணுனென்ற மகிமைக்
காரியம், இங்கிலை பாடுவென்ற நரணியன் தூண்டிவைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன்
வியத்தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராய்வு சீர்மைத்தே" என்பது
முதலான பவபல பாசரங்களினால் ஆற்றுவார்கள் அற்புதமாக அருபவித்துப் பேசின
கரளம் உலாவதாத் திவ் மூக்கல் காரணத்தைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போம். இங்
வவதாரத்திற்குச் சென்னைப்பகுதி காரணங்களுள் பிரதானமானது எதுவென்றால்,
பரமபக்த சிகாமணிபான பிரதிபாதுவரவரன் திருத்திவி இரணியன் பட்ட அபசா
ரங்களைப் பகவான் பொருத்திருக்கமாட்டாமையே— என்பதாம். இதனைப்
பொருளை மாற்றவர் தமது திருவந்தாறியில் "வரத்தால் வலிவினைந்து மாதவ! நீன்
பாதம், சிரத்தால் வணங்காதுமென்றே?— வரத்தினால், சுரரியாய் நெர்வலியோனாய்
விரணியனை, ஓரரியாய் நீயிடங்க தூண்ட" (10) என்கிற பாசரத்தில் ஆளங்காரிகர்
தனக்கு உயிரான நீயித் மரியாதையினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார். இப் பாசரத்
தின் சிறிய பொருளை ரசிக்கின் அருபவித்த அகங் குழைமாமாறு சண்டு விவரிக்க
பொருத்தமாகிறது.

இப்பாட்டின் பின்னடிகளை முன்னம் அங்கவித்துக்கொண்டு பிறகு பின்
னடிகளை அக்கவிப்பது. "மாதவ! நீ சுரரியாய் நெர்வலியோனாய் விரணியனை
ஓரரியாய் ஊண்டிந்தது— (அகம்) வரத்தால் வலிவினைந்து நீன்பாதம் சிரத்தால்
வணங்காது மென்றே?" என்று அக்கவித்து வினாவாகப் பொருள் கொள்வது,
திருமாளே! நீ கரளிக் குந்தியாவந் கிளர்ந்து இரணியனை உடல் கிழித்துப்
பொருட்டதானது அவ்வரக்கன் என்னுடைய திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கவில்லை
யென்கிற காரணத்தினாலோ? (அன்று.) என்றல்லவெனே பாசரத்தின் பொருள்.
கேள்வியாற்றிய இங்கு உள்ளதே யன்றிக் கேள்விக்கு உத்தரம் இங்கிலை. பரம
ரணிகர்களின் பேச்சினாலு இங்ஙனே யாயிற்று இருக்கும்படி. தம் திருவுள்ளத்
திலோடுகிற அந்தத்தனை வெட்ட வெளிச்சமாக வெளியிட்டு விடாமல் மறைத்து

வைத்துக்கொண்டு அது வெளிவர வேண்டியதான கேள்வியை மாத்திரம் இயற்றி வைப்பது ஒரு சமஸ்காரம். இந்த ரீதி ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசார்ய பூர்விக்ஞிகளிலும் மஹா சபைகளின் காரியங்களிலும் இவ்விதமான கிணங்கும். மாதவாளே! இரணியன் உன்னிடத்தில் ஆபீஸுக்காய்ம் பண்ணவில்லை யென்பதற்காகவா அவனை வினைதந்தாய்? என்றுள்ள இந்த வினாவானது, “அந்நிபாகவன் புகழ்களின் தலைவனுள் ப்ரஹ்மநாழ்வான் விடத்தில் அவன் கனக்க அபசாரப்பட்டானென்பதற்காகவே அவனை வினைதந்தது” என்கிற விசேஷார்த்த ரூபமான விடைமையப் பெறுவிக்க வல்லது. இந்த வினவுக்கு இதுதான் விடை என்பதை உம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் பலரும் பழங்குமனாக வெளியிட்டிருக்கார்கள்.

ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் பொதிந்துள்ள அந்த விசேஷக்கதைப் பெரும்பாலும் வெளியிடுவதற் கேற்றே விதவாக்களை யருளிச் செய்த காரத்தாழ்வான் வரதராஜன் தவத்தில்—**वदपरावसहस्रमस्त्रलं स्वयि शरण्य! विषयं उपावहन् । वरद! तेन चिरं वसविनि विवृतिमर्ध्वानि मेवनाम्नाः**—**யதபராத வஹஸ்ரமஸ்த்ரஸ்தம் த்வயி ஸரண்ய! ஹிரண்கா கபாகவஹந்; வரத! தேச சிரம் த்வமனிக்ரியோ வித்ருதி மர்ப்பக கிர்ப்ப ஐகாதகா.**” என்கிற அறுபத்தெட்டாவது ச்லோகம் பொய்கைகாழ்வாருடைய இந்தப் பாசாதத்தில் உட்பொருள் [விடைமைய] விளக்குவதற்கென்றே தோன்றியது. “பேருளாளனே! இரணியன் உன் நிறத்தில் எத்தனையோ காலமாக என்னைக் கடந்த அபரா தங்களைச் செய்திருக்கச் செய்தோமே அதனால் சிதிலமும் சேற்தக்கொள்ளாமலிருந்த நீ, சிறுக்களுள் ப்ரஹ்மநாழ்வான் அவன் கனக்கது காரணமாகவன்றோ வேறுபாடுற்றும்—என்பது இந்த ச்லோகத்தில் விபஜ்ஜ மான பொருள். பொய்கைகாசாத் பாசாத்திலுள்ள வினவுக்கு இது விடைமாக அமைந்தது. எம்பெருமான் தன்னவனின் தீவினவுக்குமாய்க்களைக் காட்டிலும் தன்னடியார்கள் நிறத்தில் தீவினவுக்கு மாய்க்களையே மூட்டியதாக கிரஹிப்பது என்கிற மஹத்தான சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளிவருவது இக்கு சங்கீதத் தக்கது. “**विषयं उपावहन् विषयं नैव भोजयेत् । पाण्डवान् द्विष्ये राजन् ! मम प्राणा वि पाण्डवाः**—தவிஷயத் தம் உபோத்தவம் தவிஷயத் தம் எனவ போதுயெதி; பாண்டவாந் தவிஷயே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா.” என்கிற கண்ண ப்ரபாஸுடைய உத்திரவக் கொண்டும், “**स्वयि विविशसग्रासि किं वारं सीखा मम ?**—**த்வயி கிஞ்சித் வஸாபந்தே கிம் வாரீகம் விதயா மம?**” என்கிற இராமபிரானுடைய உத்திரவக் கொண்டும் இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்திற்கு உம் ஆசார்யர்கள் விளையிட்டார்கள்.

பூர்வசாபூவுணத்தில்—“சத்வரன் அவதரித்தான் பன்னாளை ஆடத் தொழில் களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமைமென்று லீமர் அருளிச் செய்தார்” என்றுள்ள பூர்வமந்தி இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தினதற் செவ்வனே வெளியிடுவது. இந்த சூர்ணிகையின் பொருளாவது—என்கல்ப மாத்தரத்தாலே ஸர்வதேவதாயும் பிர்வாழிக் கவலில் ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேசுவரன் தன்னையழிய மாறி இதர ஸத்வாநியனாய் அவதரித்துக் கை தொட்டுச் செய்த ஹிரண்ய ராவணாநி பிர்வகமாதிரி அநி மாதுஷ சேஷடி தங்களைல்லாம்—ப்ரஹ்மநாழ்வான் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவத விஷயங்களின் அவ்வவர்கள் பன்னாளை ஆபசாரம் ஸநியாமைபரகே யென்று

கஞ்சியர் அருளிச் செயலார்— என்பதாம். “*परिजणाय साधुनां विनाशाय च दुष्कृतम्—* பரித்ராணாய ஸாதுநாநி விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்” என்கிற நிதா ச்லோகத்தில் எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரியோஜனமாக ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசமும்..... கொல்லப்பட்டன. இவற்றுள் துஷ்க்ருத் விநாசனையானது [நிரிவரணம் எனப்படும் கொலை செய்வது] எங்கெப்பத்தினதும் ஸாதுமேயென்றும், ஸாது பரித்ராணமானது அப்படி எங்கெவ் ஸாது மன்றிக் கே கேர் கொடுமையே அடக்கிற்றித் செய்யக் கூடியதென்றும், ஆகவே ஸாது பரித்ராணத்தான் அவதாரத்திற்கு ப்ரியோஜனமென்றும் ஸ்ரீ பாக்ஷகாரி முதலான ஆசார்யர்கள் ஏதேனும் உண்மையாக நினைவூழ்ப்பார்கள். ஆனாலும், ஸாது பரித்ராணமென்பதற்கு லீலாவிருந்திட்டு, அக்ஷட நிராஸாரமும் இஷ்டப்ராபணமும்சேர்க்கே பரித்ராணமாகுமாதலால் அசிஷ்டநிராஸாரம் செய்வதவகையில் பரித்ராணம் பூர்த்தி பெறுதலால் அசிஷ்டநிராஸாரமும் பரிஷ்டமாய் ஸாரியமாயிற்று. இது எங்கெப்பத்தானேயே செய்யக் கூடியதெனினும் சேர்க்கேயும் எம்பெருமான் அடியார்வரிடத்திலுள்ளதே அகில மந்திரியும் எங்கெப்பத்தானே செய்துவிடாமல், எங்கெவ் ஸாது கேரின்னது போன்றிட்டு சித்தவதங்களைப் பண்ணியே திருவுள்ளத்தில் தேருத கூடைகின்றுவென்ற ப்ரியோஜனங்களைத் தெரியவருவதால் பக்தவதஸைனுள் பகவான் பக்த விரோதிகளை நிரஸிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்தருள் கின்றானென்றும் அறுதியிட வேண்டி நின்றது.

ஆஸூர ராஜ்யஸ்பர்த்து,சேஷ பகவாவிடத்தில் கேராகவே விரோதப்பவர் காலமுண்டு; பகவத் பக்தர்களை விரோதப்பவர்களுண்டு. கம்ஸன் பத்திரி கொன்றுவதில், பெரியாழ்வார் “*தீய புத்திக்கஞ்சாறுக் மேல் சிவமுடைய சோர்வு பார்த்து, தாவந்தனனும் விவரிகென்*” என்று அவன் பகவத் விரோதி யென்று பெரிஞர். அகிலாசார் “*சாதுவனத்தவ நலியுந் கஞ்சகீசர் சாதிப் பதற்கு ஆதிபுரு கோதியருவை வங்குளவதிறிங்குபிறகித்*” என்ற பாகவத் தில் அவன் பகவாத விரோதி யென்றே விளக்கினார். இங்ஙனே இரண்டு லீதமான தன்மைகள் ஆஸூர ப்ரகிருதிகளுக்கு இருக்கவும், எம்பெருமானின் “*न भयस्त्वया भयं न भयस्त्वया भयं—* ந ஸ்மரத்பகவதாரணம் ஏதயி ஆதவதஸா” என்று புகழப்பட்ட குணக்கூடாதலால் தன் விவரத்தில் திமிரு செய்பவர்கலிடத்தில் சித்தம் கொள்ளாமல் தன்னடியார்களை த்தில் திமிரு செய்பவர்கலையே பகிர்தொழிக்கக் கென்கின்றானென்றும் இதுவன்றோ மிகச் சித்த மதன் குணம்.

தண்ணீரில் தண்ணீர்போன்ற பகவானுக்குப் பகவான் இருக்கமுடியாது. நிதநரிக் “*समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः—* ஸமோஹம் சர்வபுதேவ” உமே த்வேஷயோஸ்தி உப்ரிய:” என்கிறான் எம்பெருமான் தானே. “*देवानां दानदानं च सामान्यमधिदेवताम्—* தேவாநாம் தானதானம் ச ஸாமாந்யமதிதேவதாம்” என்று துதிக்கிறான் காண்டுகன். இப்படிப்பட்ட பகவான் சிவையோ பனையோ விரோதிகளாகக் கொண்டு நலிகொடுவென்றும், இவத எங்ஙனே பொருந்தவைக்க வேண்டுமெனியோ? தன்வடியார்களுக்கு த்ரோணம் செய்பவர்களைத் தனக்கு த்ரோணிகளாகத் தான் கிளைக்குமவனுக்கையாலே— என்று இவ்விடியம் பகவான்

பிரமாண உபபத்திகளுடன் ஸ்ரீ தேவனுடைய கலை தூர்வர்களாலும் முதுவிக்
கப் பட்டுள்ளது.

"वानहं द्विषः कण्वं संसारं वरुणम् । विनिवि- தாவலம் தவிஷத: க்ருராக்
ஸம்ஸாரேஷு- காரதமீக, ஸிபயி" என்பது ஸுதமான பிரமாணங்களிலால் ஏற்
படுகிற அர்த்தத்திற்கு இவ்வர்த்தம் சிறந்தது விவரிக்கிறது. "ஜனா த்வமேவ மே மதம்-
ஜ்ஞாநீ து ஆத்மாவ மே மதம்" என்பதே தோஷமாக கொள்ளுகிற வேடிக்குக்
கொள்வோம். "ஜகத் த்வம் பிம் தே" என்பது ஸுதமான பல் பிரமாணங்களி
லால் ஸால பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரியாதவைகளாகும், பகவானுரு
வனே உயிர்க்கும் உயிரானவனென்றும் அனைக்க முடியாதபடி தெரியுள்ள
விய்யம். இவ்வு இப்படியிருக்க "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மாவ மே மதம்" என்பதிலுள்
தானே. இங்கு மே மதம் என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை தாத்பர்ய சக்திவாயில்
ஸ்வாபி தேசிகன் கொடு ஆற்புதமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கைதவிக் கவிவன்
சோதிவாய் திறந்து தான் கொல்லுகிற அர்த்தமெல்லாம் தன்னுடைய மதமா
யிருக்க, இங்கு விசேஷித்து மே மதம் என்ன வேண்டுமோ? எதற்காக இங்கு
மே மதமென்று சொன்னால்: "अयमर्थः वयन्तंसिद्धान्तो भवतु वा मा वा; कृण्वसिद्धान्तस्तु
अयमिति भावः— இவ்வர்த்தம் வேதாந்தங்களாக இருக்கின்றன வித்தார்த்தமாக
இருந்தாலிருக்கட்டும்; இவ்வாயத் போனும் போகட்டும்; தேர்த்தத்திலே கண்ண
பிரானாக வித்திருந்து சொல்லுகிற என்னுடைய வித்தார்த்தம் இதனே— என்ப
தாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ருதயத்தை விவரித்தருளினார் கம் தேசிகர். இதனால், எகல
சாஸ்தரங்களும் ஒரு தட்டாய் "ஜ்ஞாந்து ஆத்மாவ" என்பதே இவ்வாணம் ஒரு
தட்டாய் இதுவே மேன்மை பெற்றதென்று தேறிற்று. இவையெருமாநீ
கோகதி "विनीयं मेन्तरान्मानं त्वाप्तु- தவிரீயம் மேந்தராத்மாவம் த்வாம்" என்று
பெருமானாலுள் செவ்வதத் கொண்டும் தூர்வர்கள் கவையலாவ அர்த்தத்தை
கொளியிட்டுள்ளார்கள். ஸ்ரீதேவர சத்தத்தில் "महान्मिसोमसर्वेक्यतां वरुणोऽपि ते
वदिराजोऽनिरुद्धः— மதாத்மசீ காம் அவலோக்யதாம் வர வடினையி தே பத்விர
வேசாதிதுள்ளவா" என்று ஸ்ரீகனகதி சத்தத்தில் இவ் வர்த்த விசேஷங்களெல்
லாம் ஸ்வலிக்கும். பகவத்வியை திவ்யகர்த்தத் தேவியூ நித் தேநித் தெளிந்தவர்
கருங்கே நிலமான இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் பிறர்க்கு ரகசிக்க விரகிலீல.

பகவான் தன்னிடத்தில் ஸாக்ஷாத் பத்தி செய்யும் ஆள்பர்களைத் காட்டிலும்
"அடியாரடியார் தம்மடியார் தமக்கடியாரடியார் தம் அடியாரடியோக்கலே"
என்றும் "தவத் ப்ருத்ய ப்ருத்ய பகீசாத ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய"
என்றும் இவ்வாய் திறத்திலே ["अन्तर्यामिन्वप्यनन्ता मेन्तरान्मानमन्तर्या-
பாதுகா ஸ்வாஸ்திதில் பனீக்குப்படி பரவ காட்டாய்மான் சேஷத்வத்தில்
வாஸ்ஸி யிருக்குமவர்களிடத்திலே] அந்நுகடத்த வாத்கண் குவையவன் ஏவி
ருள் இதில் யாருக்காவது விப்ரதிபத்தியுண்டோ? விவாதமுண்டோ? இது
போலவே, பகவான் தன்னிடத்தில் தீமை கொடுவவர்களைத் காட்டிலும் தன்
னடியாரடியாரடியார் திறத்தில் தீமை செய்வவர்களிடத்தில் அதிகமான நிகர
குதியை வடையவன் ஏவரும் இதில் எகல விவரிப்பதில்? என்ன விவாதம்?

வதையும் வாத்தியத்தையும் அதன்க்கிட்டு" என்பது அவதாரிகை. இங்கு ஆசிரித யிரோடு யென்கிற சொல்லுக்கு சுவத்தில் சீதானமென்ற பார்வை வேறும். சுவத்தில் கங்கே! என்கிற வினாவின் விளங்கும் பொருளைப் பெரியவாச்சான் பின்னை [மேல் வயாக்கியானதில்] இரண்டு வகையாக நிரூபித்தருவியுள்ளார். சிறுக்களுள் பரந்தவாக விளங்கிய பரிவு துரே மடந்து கொண்டதற்காகவே என்பது ஒரு பொருள். [கன் கந்து அழியாமைக்கு என்று மற்றொரு பொருள். இதைப்பற்றி வியாசம் இங்கு அநுபேசனிடமென்று விடுக்கப்பட்டது.]

இந்தப் பாசாத்தாக விவாக்கியாவைப்பவராகவே உரததாழ்வான் வாதாஜஸ்தவத்தில் "वदन्नाम मन्त्रम्" இவ்யாதிக்ஷோகமருளிச் செய்தாரென்னுமிடத்தை யம்முடைய நிருவந்தாதி நிவ்யார்த்த தீபிகை கொண்டும் வரதாஜஸ்தவ விவாக்கியாவும் கொண்டும் விளக்கமாக அறிவது.

அருளிச் செயலுக்கு வைதேசிகர்களும் சொற்களைப் பொருட்களைப் பொருளிலும் நாமஜ்ஞாநமின்னதவர்களுமான பிறர் இப் பாசாத்திற்குக் கொள்ளும் பொருள் அவ்வாதத்திற்கும் அபிமானமு. "நின்பாறும் சிரத்தால் வணங்காது மென்றே" என்பதைப் பரதிஷ்டபாதித்தமான வினாவாகக் கொள்ளாமல் வேறு தீர்மானமாகக் கொள்வர் பிறர். இரண்டில் உன் நிருவாகனிலே தன் சாய்க்கவில்லை மென்கிற காரணத்தினாலேயே அவனை வதைத்தால் என்று சொல்லுவதுதான் இப்பாசாத்தின் பரமார்த்த என்பதாகப் பிறரது உற்று. அவர்களது கொள்கை அங்ஙனமேயாகுக. பிரானே! உன்னளவில் பிறர் படும் அபசாரங்களை நீ பொருள் படுத்துவாய்க்க; உன்னடியார்கள் பக்கனிலே அபசாரப் படுமவர்களை கடிக்கவில்லாய்— என்று ஆசார்யர்கள் கலையடிக் கிரீவதிற்கும் பொருளில் அவர்களுக்கு விபரதிபத்தி புதிக்கக் காரணமென்ன? என்பதொன்றே மக்கு நிதிஞாஸிதம்.

சாமான்யமாக உளவில், ஒருவர் தம் பக்கல் குற்றம் செய்பவர்களுடத்தில் பொறுமைபுடவிருந்து தம்முடையார்கள் பக்கல் குற்றம் செய்பவர்களுடத்தில் சிறிச் சிவந்து சிதைக்கின்றாரென்றால் இது மிகச் சிறந்த குணமாகக் கொண்டாடப் படுகின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாதாதின. இக்குணம் குணக்கடலான எம் பெருமானிடத்தில் எதனால் அளந்துமாதிற தென்பதென்பதெனும்.

"मन्त्रं कथयिष्ये. पश्यन्नाम मन्त्रं सुविद्वन्मन्त्रिकमुपनि— பக்தஸ்ய தாகண கிசை: பரிபாலாய பதாம் சீதனம்மருணாமதிதர்ஸனாதேது" என்கிற தேசிக திவ்ய மூலத்தி ப்ரஸத்தம் பக்தனை சீதக்கிடத்தில் பரிசினாலேயே நர்ஸிந்த வுருக் கொண்டதா அருளிச் செய்தப்படுகிற விதில் வன்ன பொருமையோ அறி யோம். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் "मन्त्रकथनं कथः मन्त्रविष्णुस्त्रिगुणपरिणा-
होक्तम्— சிவபக்தருநர் குண: ப்ரகர்ஷாத் விஷ்ணுவத்விக்ருண பரிணாஹோகத: " என்று அருளிச் செய்திருப்பது குதானவத்வற்ப பன்விபுராக்குந் காற் பாரதமும்.

இந்த விவாதத்தின் ஸார ஸங்கீரண ரூபமான உபாஸம்ஸாரம்.

1. எம்பெருமான் தன் திறத்தில் தீங்கு செய்யுமவர்களைக் கணிசிக்க மாட்டான். தன்னடியார் திறத்தில் தீங்கு செய்யுமவர்களைச் சித்தானதம் பண்ணியிருப்பாரென்றுவன்—என்பதான சாஸ்திரத்தம்.

2. பகவதபசாரம்மாத்திரமே யுள்ளவர்களைப் புகழ்வார எடுத்தக்காட்டி இவர்களைப் பகவான் வதம் செய்திருக்கவாரானே மேற்கூறிய தீயமம் வ்யாபாரதம் எவ்வார்க்கு இரண்டு வகையான ஸமாதானம் காண்பின். 1. பகவானைப் பகவதத்தின் உண்மையுஞ்சொறு பருகுந்த தின்னும் வெற்றியை மெல்லாமாகக் கொண் டவர்கவாதலால் பகவத தீரோரான மின்றிக்கே பகவதபசாரம் மாத்திரமே யுள்ளவர்களைப் புகழ்வார காட்டின முடியாது. காட்டுகிறோமென்றால் அது மருமே. 2. தன்னளவில் தீங்கு செய்யுமவர்களைக் கணிசிக்க மாட்டானென்றதற் குத் தாற்பரியம்—பகவத தீரோரனாகிய த்தில் அபரிமதமான கருவுதல் கொள் டவன் என்பதே.

3. “வணங்குகிறவர்கள் செருக்கடைத்தவன்... அவர் செய்த கஷ்டம்” என்பதற்குநான் பகவதபசாரத்தில் ‘வணங்காமல்வானான் திராவனவாத் தெரிந்த பெருமான்’ என்று சொல்லிப் படுகிறது. இங்கு யாவார வணங்காதவன்? என்பதும், தன்னை வணங்காதவன் என்று பொருள் கூறுமவர்களும் இப்படித்தான் பொருள் கூறவேண்டுமென்று ஆக்ரந்திக்குமவர்களும் பக்த ப்ரபாணான பகவானு டைய தன்மை யறியாதாரத்தினர். தன்னருகிலும் வாராமல் தன்னடியார்களுக்கே கொண்டு செல்வாரிருந்தால் அவர்களை மிக வுடப்பதும், தன்னடியாருகில் செல்லாமல் தன்னையே வணங்கி வுரிபடுமவர்களை உவாதொழிவதும் எம்பெரு மாறுடைய உண்மை விசாரமும். இதற்கினய்வின அந்த விஷயமே அழகியது.

4. பகவத தீரோரனாகியே ஸ்வ தீரோரனாகக்கொண்டவன் பகவான்; பகவத தீரோரனாகியே ஸ்வ தீரோரனாகக்கொண்டவன் பகவதர்கள்—என்று தேசிகரிகள் வடிக்கட்டி விளக்கியுள்ள சாஸ்திரத்த ஸாரத்தில் ப்ரதிபத்தியில் வாதவர்கள் “ஸாக்ய நீயாபு விருத்தம்” என்று தலைநடுமாருக எழுதுவதென்றும் கங்க லாக ஜாஸமே பணிய விசையாத தசபுடன் என்பதற்கு—தன்னையே பணியா துவிவன்று கவலைக் கெடான பொருளைச் கொண்டாலும் உண்மையில் தமையர் பகவதவர்களை தன்னையே பணியாதவர்களைத்தான் ‘நாமஸார்பணியாத’ என்பதனால் ஏமது கருத்தும் என்று அவர்கள் கூறி அஞ்சலித்து கிற்றல் தரும்.

5. முடிவான வார்த்தை இது கேள்வி. இரணியனுக்கு பகவதபசாரம் பகவதமதாபசாரம் என்கிற இரண்டு முண்டு. பகவதபசாரத்திற்காக அவன் கொடியுண்டானென்று கூறினால் இக் கூற்றில் ப்ரதிபலாப யோல் முயிர்ச்சி. நம் மாநிலத் திருவாய்மொழியில் (2-6-6) “உண்டைச் சிந்தையினுலெற்றத் திரவிய னகம்பாசிலம் கென்” என்றுமருவிச் செய்துள்ளார். இதனால் பகவதபசாரத்திற் காக அவன் சிந்தைக்கப்பட்டானென்று கூறப்பட்டதாயிற்று. பகவதபசாரத் திற்காகவே அவன் கொல்லப்பட்டானென்பதற்கு இது விசேஷ நி யன்று. உககிச்

ஒன்றும் கண்கியாமலிருப்பதுமான அன்மதா திகளின் படி, பெங்கே! வரவாத் தா கத் தன்னளவில் தீங்கு செய்யவர்களைப் பற்றிக் கண்கியாதே பரம பாகவதிகளி டத்தில் அபசாரப் படுமலர்களை வேரோடே களைத்தொழிக்கு மெம்பெருமான் படி பெங்கே! என்னும் உன் குணமுதல்கள். இவ்விரண்டு மறாகுணமும் கரணம்மா வதாரத்திலே ரஸிகர்களை அடபவிக்கப் படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட மறை குணங்களைக் காட்டுதற்கே யாகிற்று மரதரி யவதாரம்.

விபவாவதார கோக தத்வநிசுபணம்

[ம-அ.]

விபவாவதார கர்வாதம்.

[பரமாவதாரம் முதலிய விபவாவதாரங்களில் எம்பெருமான் அவயர்களின் அக்கத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்பட்டதாகச் சொல்லிவருத்தும் பிரகாசம் களில் உண்மைப் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பிய விஷயம் ஆசார் யன்டம் தினவாய்க்கக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுதல் விதாரக வெளி விடுதல்.]

விஷயம்: ஸ்வாமி! எம்பெருமானை தவாதுமென்று அழிக்கிறோம். தவையாவது பிறர் படும் துக்கத்தைக் கண்டு தானும் அக்கப்படுதல் என்று பூர்வாசாரி யர்களின் கொள்கையாம். இப்படிச் சொல்லுவது அத்தவையுடையவரோடு பிறர் படும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க வேறுமென்கிற விருப்பமே தவையென்று சொல்ல வேறுமென்று சில ஆசாரியர்களின் கொள்கையாம். இவ்விஷயத்தில் அடியே னுக்குண்டான ஸந்தேஹங்களை நீக்கித் தெளிவு பெறுத்த வேறுமென்று பிரார்தி திக்கின்றேன். அவகாசமிருக்குமோ?

ஆராய்வி: அவகாசமில்லாம கொன்ன? பகவத் திரு மயவமும் பகவத்துண விராரமும் செய்தே போது போக்கக் கடைமைப் பட்டிருக்கின்ற வர்க்கு இத்தகைய விசாரம் விளைந்தால் பரம ஸந்தேஹமும், கம்முடைய அவகாசமென்றும் இத் தகைய விசாரங்களையே பெரும்பாலும் செல்லுமையில் உதோர்ப் தெமக்கின்ப லிக்கல். "போதவந்தபரஸ்பரம்" என்று வேதபிற் க. நிர வட்டின் இன்று வாய்க் கப் பெற்றதற்கு மிக மகிழ்கின்றேன்.

விஷயம்: பரமாவதாரம். தத்யோஸ்யம். ஸந்தேஹங்களை க்ரமண விஜ்ஞா பித்துக் கொள்ளுகின்றேன். ந்ருப்திகரமாக வயாநாநங்களாகச் செய்யவேணும். பிறர் படும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க விருப்பம் தன்னம எம்பெருமான் பட்டிலுள் ளது என்பதில் மார்க்கமும் விஸாதமில்லை. அத்தவையுடைய அவயர்களின் துயரங் களைத் தோரூபதொன்றிலெய தீவிதனுடிகள் எம்பெருமானுக்குப் பரதுக்க நீராகவேணச்சை ஈன்றதென்பது ஆடுகூப்பிக்கத் தகுந்த விஷயமே என்று. ஆனால் எம்பெருமானுக்கு அது ஒரு தனிப்பட்ட குணமேயன்றி தவைய மென்று சொல்

தன்னை...
 என்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

ஆயி...
 என்ன...
 அது...
 இன்ன...

இது...
 அது...
 இன்ன...
 இன்ன...

அதற்குச் சேர...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

இன்ன...
 இன்ன...
 இன்ன...

एवं तथा चतुरया तव यौवनायास्सर्वे गुणास्सह समस्तविभूतिभिश्च ।

अप्याहृतस्सुखधीतयधीरयन्तो आचासमोचरमहामहिमान एव ॥ ”

கந்த: ஆனந்தமயத்வத்திற்கு எதிரானது தோய குணவத்த்வமே யல்லது வேறென்று மாறாது. பிரக்குதமான சோகம் தோய குணமன்றென்றும் கல் லான குணமேயென்றும் பூரீராமாயணமே என்பது மாசக் கூறுபுள்ளதனால் நாம் சொன்னது ஸர்வம் ஸமஞ்ஞஸ மென்று இப்போதாவது தெளிவு பெற்றதா?

நீடி: மிகத் தெளிவு பெற்றேன். விஜ்ஞாபித்த புன் ற எந்தென்களும் கீரோஷமாக நிவ்ருத்தமாயின, வேறு சில எந்தென்களும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். “அடியேன்மீது தயை பண்ணவேண்டும்” என்று பகவான் சொல்லியும் பாகவநர் சில பேக்கியும் பிரதித்திக்கிறேன்: “பகவான் இன்னருக்கு தயை பண்ணினான்” என்றும் சொல்லுகிறேன்; இன்னிடங்களில் தயை செய்பது பாதுக்க துக்கத்தை குணமுதாய? “எனக்கு தயை பண்ணவேண்டும்” என்றும் “என் துக்கத்தைக் கண்டு நீயும் துக்கமடைவேண்டும்” என்பது பொருளன்றே; “தீரோளபரிக்கு தயை பண்ணினான் பகவான்” என்றும் அவருடைய துக்கத்தைக் கண்டு துக்கித் தானென்பது பொருளன்றே. ஆகவே இன்னிடங்களில் தயாபதார்த்தம் வேருகத் தானே விருக்கவேண்டும்.

சூரிய: சாஸ்திரஞ்சரின் கொள்கைகளில் ‘கார்யே காரணோபாயம்’ என் பதிலுள்ளது. அந்த மூலையில் இங்கு நீர்வாழ்வும், ‘என் திறத்தில் தனாபபண்ண வேண்டும்’ என்பதற்கு— என் துக்கத்தைக் கண்டு உண்டான துக்கத்தினால் என்னை ரக்ஷிப்பே பார்க்கவேண்டும் என்பது பொருள். எவ்வென்னிடங்களில் தயா பதமானது தன்னுடைய முக்கியத்தில் வர்மமான அர்த்தத்தில் [சோக ரூபமான பொருளில்] விசாரந்தமாக மாட்டாதோ அவ்வென்னிடங்களில் கார்யே காரணோ பாயமென்று கொண்டு தத் கார்யமான ரக்ஷணம் வரையில் பொருளாகக் கூட வது. தனா என்கிற வட சொல்லில் ஸ்தானத்திலேயே தமிழில் இரக்கமென்கிற சொல் உள்ளது. இரக்கமென்றாலும் சோகமென்றாலும் துக்கமென்றாலும் நீர் வேத மென்றாலும் பர்யாயமே. நிருவாய்மொழியில் “எனதெவ்வே னைம்தீங்கு யே” “இங்கி நாடோறும் வாய் வெளிது” என வகுரிடங்களில் சோகமேதாய் பொருளாக வரைக்கப் பட்டுள்ளது. “ஆவன வென்று அடியேற்கு இறை யீரங் காய்” “வான துக்கு இங்கிஷ் னெம்மாயின” என்னுமிடங்களில் தத்கார்யமான ரக்ஷணமே பொருளாக வரைக்கப்பட்டுள்ளது.

நீடி: ஸ்வாமிந்! மிகப் பொருத்தமான ஸமாநானமே யிது. கலிக தெளிவு பெற்றேன். கதா பாஷ்யத்தில் காரணய கென்பதை விவரிக்குமிடத்து “एतदुक्त-
स्त्रिवारिकं तु न लक्षणम्; अचान्तरित्यानेष-
-परादुक्तदुक्कित्तवादिभ्य-
-तु न लक्षणम्; अव्याप्यते: अधिव्याप्यते:” என்று தெலிகர் பணித்த விஷயத்தில் தெளிவு பெற விரும்புகிறேன்; அருளிச் செய்யவேணும்.

சூரிய: இங்கு சாஸ்திரஞ்சர்கள் விமர்சிக்க வேண்டுவது மிகவுண்டு; எப்படி அவ்யாப்தி; என்னிடத்தில் அதிவ்யாப்தி என்று காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை.

தார்க்கிக லீம்நறும் இந்த தோஷக்களாக் கூறியிருக்கிறபடியாலே இவை இருந்து
திரும். ச்ருதராகாகிவாசரீபர் முகமான ஹம்பெரீசன் பணித்த ஸ்ரீஸூக்தியின்
யிது இந்த தோஷங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அன்று. எவ்வையக தேசத்
தில் எண்ணியல்வாழ்க அவ்வாப்பி யெனப்படுகிறது. பாக்ருதத்தில் இதை யுபபா
திக்கும் வழி தெரியவில்லை. வக்யத்தில் எட்டாம் வேறுபட்ட தோரு குணத்தில்
இந்த வக்யனம் இருக்குமானால் அறிவியாற்றியாகும். அப்படியப்பட்ட குணம்
இன்னதென்றும் தீரையவில்லை. ஆனாலும் தார்க்கிக லீம்நற வகத்தியாகையாலே
அவர்கள் ஆபாதகம் செய்யப்பட்ட இரண்டு தோஷங்களும் பொருத்தியுள்ளன
விவன்றி கொண்டு உனக்கு விஷயம் சொல்லுகிறேன். இந்த வக்யபாடிய ஸ்ரீ
ஸூக்தியினால் பரதுக்க துக்கித்வமென்கிற குணம் எம்பெருமானிடத்தில் நிதமாக
வுள்ளதென்று கல்விவட்டாகத் தேறி கிறந்தமே உல்லது பிறருடைய மதம் லிவிக்க
வழியே யில்லை. இதை ஏனே உபபாதிப்பதைவிட, மேதாவியான நீ என் கருத்
வையறிந்து உன் வாயினாலேயே உபபாதித்தாயாகில் கேட்டுக்கொடுப்பேன்.

நீக். அடியேன் தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தை கன்கு காணித்துக் கொண்
டேன்; மிகவும் தெளிவு பெற்றேன்; ஆனந்தமாக உபாதிக்கிறேன். அதில்தாபிதி,
அவ்வாப்பி என நிரண்டு தூஷணங்கள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதின்
வாப்தியை. இங்கு உபபாதிக்க வேறுபாடுகள் எம்பெருமானுடைய வேறொரு திருக்
குணத்தில் இந்த வக்யனியுப்பதாக உபபாதிக்க வேண்டும். எங்கேயாவது உப
பாதிக்கப்பட்டும். இந்த வக்யனம் வக்யத்திலும் அவசியம் இருந்து தீரவேண்
டியதாயிற்று. வக்யத்தில் இது அடியிலே இங்கேயென்னில், அமைப்பவரிடமிரு
நூஷணம் கொடுத்து ஒரே வர்த்தையில் முடிக்கவேண்டுமே யொழிய அதில்தாபிதி
யென்றும் அவ்வாப்பி யென்றும் வாய்விதக்க வேண்டியததன்றோ. அதில்தாபிதி
கூறியதனால் கமக்கு இரண்டு ஸபணயிற்று. இதுவரைவில் பரதுக்க துக்கித்வ
மென்பது காரணவத்திற்று மாத்திரம் ஸ்வரூப மென்றிருக்கேதாம். மற்றொரு
குணத்திற்கும் இது ஸ்வரூபமென்று நிதப்படுத்தினமை தேறிற்று இப்போது.
ஆட்டுக்கு வக்யனம் சொல்லவந்த வொருவன் விஷ்ணுவத்தவர் [கோம்புடைமைய]
வக்யனமென்றான்; மற்றொருவன் களன் தாவத்தவர் [கழுத்தில் முடியுடைமைய]
வக்யனமென்றான். இவ்விரண்டிலும் தூஷணம் சொல்லவே நேருகின்றது. முந்
தனில் அதில்தாபிதியும் பித்தினில் அவ்வாப்பியும் அவைக்க முடியாத தூஷண
மன்றோ. ஆனாலும் ஆட்டுக்குக் கோம்புடைமையும் கழுத்தில் முடியுடைமையும்
நிடையிவெ கிடையாதென்று இதனால் தேறினோமோ? கிடையாதென்று இதேருத்
தோடுகூட, அவை அவையொன்றென்பதும் கன்கு தேறும். எதனால்? அமைப்பவ
தூஷணம் கொடாமையினால். நுயலுக்கு வக்யனம் சொல்ல வந்த நொருவன்
விஷ்ணுவத்தவர் வக்யனம் என்னுன்கில் அப்போது யாவாவது அதில்தாபிதியையும்
அவ்வாப்பிஸையும் தூஷணமாகக் கொடுக்க முன்வருவதுண்டோ? அப்படியாகில்
கில் லுக்கத்தக்காவது கோம்பு உண்டு என்று தேறினோமே. அது அபலாஸ்ய
மாகுமே. ஆகவே பாக்ருதவத்தத்தில் தேசிகர் அமைப்பவ தூஷணம் கொடாமல்
அதில்தாபிதியையும் அவ்வாப்பிஸையும் தூஷணமாகக் கொடுத்தமையால்
காரணிகளுள் எம்பெருமானிடத்தில் பரதுக்க துக்கித்வம் உள்ளவே யுள்ளது

தந்தை தன் குதேறி தின்றது. இவ்வளவே யன்றோ தேவீருமைய
விருவனம்.

ஆர்: ஆம்: என்னுள்வததை நீ கங்கு க்ரவித்து மிக நன்றாக உபா
கரை செவித நாத்தி மிகவும் உகக்கிறேன்.

நீ: இது எப்படியாவது இருக்கட்டும்; "பாதுக்க துக்கித்வாதிகம் கு ந
கவுணம்" என்று இது மறுக்கப்பட்டு விட்டதன்றோ? என்று இதை பொரு
வென்ற விஷயமாகப் பிறர் கூறுவர்களே. இதற்கும் தருந்தபடி தேவரீர் பதி
துவாதருளவேணும்.

ஆர்: பாதுக்க துக்கித்வ மென்பதைக் காருண்யத்திற்கு வகைமைமாகக்
பொய்யபெய்ந்த மென்று சொல்லிவிட்டதனால் என்ன முழுதிப் பேராயிற்று?
இதனால் அந்த குணத்திதழ் தித்தம் கண்ணழிவு தேருதே. ஒன்று பார்;
"அத்தனை உதவென்குரு. வேத மோதெனவதும் சோததர்மார்த்த கர்மங்களை
கருவாத மெய்வதும் அக்கியைத்ததை அதுட்டிப்பவதும் எத்யத்தில் உறுதி
யென்கதும் பவீத சீதை யெனவதும் யாவினு அவனை அந்தணன்" என்று
வருவீர் சொன்னதே. இதன்கேட்ட கொரு மதமாதர்க்கே இதில் அதியார்
நினைவு அகையாடுகையவும் கூறி துளிக்கிரர். இதனால் என்ன ஆபத்த வந்து
விடுவென்று பார்க்கவேண்டும். வேதமோதுதல் முதலியவற்றை அந்தணனுக்கு
கவுணமாகச் சொன்னகூடாதென்று வித்திற்குமே யொழிய வேதமோதுதல்
முதலானவை தேவமென்றாவது அனை அந்தணர்களிடத்தில் அடிபொடு இல்ல
யெனருவது சொன்னதாகத் தேறினிதிமோ? தத்வமுத்தாகலாபத்தில் "நீகாலி
விதா மகரு வதுனி நவகி அபவர்க:" என்று ஸ்வாமி தாமே ஸாதித்த கட்டளையில்
தார்க்கே யொழிபில் வாதம் எப்படியாவது இருக்கட்டுமே. குணநாகத்தர்கள்
அந்த வாதங்களைக் குறிக்கொள்வார்களே? 'ஊம்' கருபவிக்கும் பகவத் குணம்
தர்க்கெனத் தரத்தோடு பொருத்தமுடைந்தா? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தோ குண
பவீதர்கள் குணநயவம் செய்கிறார்கள்? அருபவரவீதர்களின் அருகே வருவதற்கு
தார்க்கிவர்களுக்கும் ஸையாகரணர்களுக்கும் என்ன வரிமை?

இந்த விஷயத்தில் சர்ச்சை இவ்வளவு போதும்; பாதுக்காரிந் துக்கவத்த
வம் என்று பிறர் சொல்லுவதில் வித்தாந்தத்திற்கு ஒரு ஸாநியில்லை, அவர்களுக்
கும் ஒரு ஸாபாயில்லை - என்பது முக்கியமான விஷயம். திருவாய்மொழி எட்டாம்
பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையில் [அட்டிவ்]

"வ்வவ்யதித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு பாகாரணகத் தான் பாகாரணம் இவந்
துக்கு வந்த வ்வஸநம் தனக்குவந்ததாக சித்தத்தித்தும்....."

என்று அருளிச் செய்திருக்கையாலும் இது பாதுக்காரிந் துக்கவத்தவ பிரதிபாத
தமே யாகையாலும் இச் சொல்லின் கருத்தறியாதே "ஜிநகவ: கம்பவ பாதுகய்யாய்
இத்யாநி ப்ரகீரணயதிலே ஒன்றோடும் ஸங்கதமாகாதபடி எதையோ நினைத்து
எதையோ எழுதுவதும் பேசுவதுமாக இருப்பவர்களுடைய தூர்வாதங்களினால் நீ

கலங்கக் கட்டவையல்லி, மந்தையா-நாசம் கலங்கித்திருப்பதால் அது கட்டவையல்லித் தழை
செல்லியாம். காலகாலம் வருக; இப்படியே ஒன்றொன்று கிஷ்கந்தையும் பிறரின்
பேரிடையேயும்.

முற்றற்ற.